

Az egyetlen szentség

Vannak olyan szavak, amelyeket sűrűn használunk, ám anélkül, hogy belegondolnánk az értelmükbe. A „szent” kifejezés is ilyen. E szó jelentése nem olyan egyértelmű, mint más, megszokott jelzőké. Definíció hiányában mindent belezsúfolhatunk, s akár teljesen kiüresedhet. Szembenálló felek is igénybe veszik, így például sokáig benne volt a pártállami alkotmány szövegében, miszerint a haza védelme *szent* kötelesség. Az ominózus kifejezést a nyolcvanas években törölték, valószínűleg a sorkatonai szolgálatot megtagadó katolikus fiatalok miatt előállt kínos helyzet következtében.

A szentség fogalma persze más kultúrkörökben is megvan. Primitívebb körülmények között nemcsak az ember, de állat, növény, hegy vagy folyó is szent lehet, nem beszélve a kegytárgyakról, illetve ereklyékről. Zsidókeresztény közegben maradvá is tetten érhető az a jelenség, hogy a tulajdonképpeni (szellemi) szentség átvándorol annak (tárgyi) jelképére. Az Úrral kötött szövetség érvényességét például a frigyláda fizikai megléte garantálta. Ilyen kézzelfogható biztosítékra természetesen csak a tömegnek volt szüksége.

A legtöbb vallás szerint kizárólag az Örökkévaló szent, s ezt a mivoltát a numerikus egységével fejezik ki: „*nem létezik isten Istenen kívül*” (iszlám), illetve „*Egy az Isten*” (unitáriusok) és „*senki mást ne tekints Istennek, csak engem*” (judaizmus). Ezt a megközelítést Jézus is átveszi: „*Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó az egy Istenen kívül.*”

A szentség és a jóság közé tehát egyenlőségjelet tehetünk, azzal a megszorítással, hogy csak-jóságról, azaz változatlan lényegről beszélünk. A homogén lelkületű Abszolútum teremtésének is jónak kell lennie, különben meghasonlana önmagával. Evilágot és az embert azonban nem titulálhatjuk szentnek, a Sátánról nem is beszélve. A gonosz lelkek sem lehetnek azok, és az intézmények többsége sem. (Nyilvánosház, börtön, reklám-cég, titkosrendőrség, kocsma, adóhivatal, fegyvergyár stb.)

Világunk alapvetően három összetevőből áll: a többi emberből, a társadalom által létrehozott intézményekből és a díszletként szolgáló természetből. Ez utóbbi is csak látzólag és messziről szép, vagyis nem jó és nem szent. Összehasonlítási lehetőség hiányában kinevezhetjük Kozmosznak** a Káoszt, ám ezzel csak a tudatlanságunkat áruljuk el. Nagyítót használva és gyorsított felvételeket nézve egész más kép tárul a szemünk elé.*** A városi szenny-satornában báméskodó kispatkány is tündérnek hiszi a felette elhúzó denevért...

Az emberi hústest**** és a nemiség***** gátolja a szentté válást, akárcsak a falánkság***** és a piperkőc***** öltözködés. A gyalog járó Jézus szerint a lakáskérdés is egyszerűen megoldható.*****

* Mt 19,17a Mk 10,18 Lk 18,19

** Harmóniának.

*** Barcza Barna: A valóságmegragadás esélyei, 11. old. (mek.oszk.hu/09600/09619)

**** Jn 6, 63

***** Mt 5,27-30 Tm 88.

***** Róm 14,17

***** Tm 35.

***** Isz 62/145

Az üzleti életben a tisztesség a rátermettség hiányaként jelentkezik, a politikában számítónak kell lenni, a jog egyáltalán nem az igazságról szól, a tudomány és a technika elsősorban a fogyasztói társadalmat szolgálja, a pszichológiát a verő- és nevelőtisztek is alkalmazzák, a kereskedők mind szélhámosok, a kultúra árucikk, a sport reklám, a művészet pedig a közízlést követi. Az embernek semmire sincs ideje, hiszen az idő pénz. Ez a hajsza viszont se nem jó, se nem szent, azonkívül a királlyá levést is megüsitja.*

Mit tegyen hát a zsidókeresztény kultúrkörben élő, tisztulni vágyó ember? A júdaizmusban a prófétákat tekinthetjük szenteknek, mert ők állítólag „Isten előtt jártak”. Jézusunk kinyilatkoztatása szerint nem volt meg bennük az Élet,** ha tehát egy valódi szent jön, akkor nekik menniük kell...*** Szenteket a prófétagyilkosok gyártanak, általában saját maguknak. „Több vértanúnk van, mint tinéktek” – írja Madách,**** s ez a „sztárcsinálás” a kommunista diktatúrákban is folytatódott. A mártírokat nemegyszer az elvtársaik végezték ki.

Ebben a témában sincs új a nap alatt:

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, hogy a próféták sírjait építgetitek, az igazságosak síremlékeit díszítitek, és azt mondogatjátok: „Ha atyáink idejében éltünk volna, a próféták vérének kiontásában nem vállaltunk volna velük közösséget”. Így hát magatok tesztek tanúságot magatok ellen: ti azoknak fiai vagytok, akik a prófétákat meggyilkolták. Ti is betöltöttétek atyáitok mértékét (Mt 23,29–32).

próféta = érzékeny lelkiismeretű, igazságos ember

építgetés – díszítgetés = rendeltetésszerű használaton kívül helyezés (vö. Mt 12,44)

ti azoknak a fiai vagytok,

illetve: *ti is betöltöttétek atyáitok mértékét* = lelkületileg ugyanolyanok vagytok, mint elődeitek!

1. A próféták síremlékeit azok építgetik–díszítgetik, akik „szeretnék már helyretenni” a múltat.
2. A rehabilitációból, a végtisztesség megadásából és a posztumusz kitüntetésből az utókor profitál!
3. A vérontás után a temetés következik, az új generáció tehát csak befejezi a gaztettet.
4. A vérontásnak és a sírhelyépítésnek ugyanaz a lényege: mindkét esetben meggyilkolják (egyszer de facto, egyszer pedig átvitt értelemben) az igazságosokat. Aki ugyanis síremléket épít, az eltemeti őket, azaz lezárja a munkásságukat.
5. Aki az igazságosoknak síremléket készít, tehát a munkásságukkal való foglalkozás helyett építkezik, az másodszor is megöli őket.
6. Aki „építkezik” (vö. Tm 66.), az nem azt csinálja, amiről a próféták beszéltek.
7. Az Írások Jézusról – a közvetlen istenkapcsolatról – tesznek tanúságot.
(vö. Jn 5,39).
8. Mózes is „Jézus felől” írt (vö. Jn 5,45–7).

Akik gondolkodás helyett síremlékeket díszítgetnek, azoknak semmi esélyük sincs a közvetlen istenkapcsolat megteremtésére!

* vö. Tm 64. Mt 22,1–10 Mk 11,15 Lk 14,15–24

** Tm 51.

*** Tm 82.

**** Az ember tragédiája, 7. szín

Jézus *boldognak* mondja a gondolkodót, mert a kereső ember kinyilatkoztatásokhoz fog jutni. Ez biztos, mert az Atya nem mértékkal adja azt a szellemet,* amin kívül nem is tud mást adni,** mivelhogy ő maga is (szent) szellem.*** Az Emberfi a nyilvános működés során a saját példáján keresztül mutatta meg, hogy ez a dolog működik, s csakis ez működik ! A Krisztus a maga kipróbált, sikeres és visszaigazolt útját tárta elénk,**** ezért buzdíthat követésre. A felhatalmazást nyert (eleddig egyedüli) mértékadó nem maga előtt tol vagy maga helyett küld, hanem maga után hív.*****

A *boldogság* és a *szentség* összetartozik, ugyanis egy folyamatról van szó. A boldog állapot (kivetettség, lelki szegénység, teológiai üldözöttség, igazságra való éhezés és szomjazás) törvényszerűen szentségbe fog torkolni, ha a kereső nem hagyja abba a kutakodást.***** Ehhez persze fáradozásra, állhatatosságra és erőszakra van szükség, mert küzdelem nélkül nincs győzelem.*****

Jézus Lukácsnál található székfoglaló beszéde***** egyértelművé teszi, hogy ő a lekezelt eretnekekhez, a látni-érteni akaró „vakokhoz”, az érzékeny lelkiismeretű személyekhez jött.***** Ezek a „foglyok” szabadulni akarnak bűneik rabságából, nem úgy, mint a farizeusi lelkületű zsidók.***** A „tisztáknak” és „egészségeseknek” ugyanis nem kell az Orvos !

Szentté csak az Örökkévaló avathat bárkit is, azzal, hogy Fiának/Leányának ismeri el. Ezen személy mellett bizonyosságot is tesz, mégpedig azért, mert Ő dicsőül meg benne. A szentségre törekvő embernek tehát azt a dicsőséget kell keresnie, amely az Atyánál található.***** A megtisztulást és az *ez utáni* büntelenséget a lelkületi azonosság okozza. A homogénná vált ember azért hasonló a változatlan Abszolútumhoz, mert lényegileg ugyanaz. Ezt a csak-jóságot ismerték fel a gonosz lelkek Jézusban. Igazán autentikus forrásként jelentették ki: tudjuk ki vagy – az Isten Szentje.*****

- * Mk 4,24-5
- ** Lk 11,9-13
- *** Jn 4,24
- **** Jn 14,4
- ***** Jn 14,2c - 3
- ***** Tm 1.
- ***** Tm 57., 91., Lk 13,24; Mt 11,12-5 (A gondolkodás terhe és a logika előtti főhajtás igazán enyhe iga...)
- ***** Lk 4,18-9
- ***** Tm 69.
- ***** Jn 8,31- 6
- ***** Jn 5,31-47
- ***** Lk 4,34c